

ON VER WACHT

REBECCA YARROS

'Onbereikbaar is een prachtig verhaal vol gevoel en met het rauwe randje dat Rebecca Yarros' boeken kenmerkt. *****' – *Infinite Stories*

ONVERWACHT

Lezersreacties op *Onverminderd*:

‘Van begin tot eind tranen in mijn ogen én rode oortjes bij dit hartverscheurende en supersexy verhaal!’ – Biebmietje.nl

‘De liefde spat van de bladzijdes af. *Onverminderd* is een prachtig verhaal waar je om moet lachen en om moet huilen. Ik wil meer!
– Watermelilian.nl

‘Tranen en hormonen vechten om de voorrang in dit intieme, kwetsbare boek over verlies, verraad en vallen versus opstaan, doorgaan en overleven, geschreven vanuit het perspectief van een jonge vrouw van 20 jaar die de wereld op haar schouders draagt. Maar daar net zoals zovelen, bijna aan onderdoor dreigt te gaan.’
– Bol.com/boekenredactie

‘Een hartverwarmend verhaal over het vinden van ware liefde, maar hier niet aan kunnen toegeven. Heftig maar prachtig, regelmatig een traantje moeten wegpinken. Rebecca Yarros is een ster in het omschrijven van gevoelens en emoties. Alles wat ze schreef, kwam honderd procent binnen. Prachtig, aangrijpend verhaal.’
– Adorablebooks.nl

Lezersreacties op *Onbereikbaar*:

‘Eén bladzijde van *Onbereikbaar* en ze had me alweer helemaal in haar ban: het leest als een trein en je wordt er gewoon stapelverliefd op. *Onbereikbaar* is nog mooier dan *Onverminderd*: de schrijfstijl is nog intenser en adembenemender, de personages zijn nog sterker en het verhaal is gewoon ontzettend mooi.’ – Thebookreview.nl

‘Rebecca Yarros heeft een heel meeslepend verhaal geschreven. De liefde in dit boek is om te smullen.’ – Racheleest.nl

‘*Onbereikbaar* is een prachtig verhaal vol gevoel en met het rauwe randje dat Rebecca Yarros’ boeken kenmerkt.’ – Infinitestories.nl

Rebecca Yarros

ONVERWACHT

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van deze auteur
bij uitgeverij Zomer & Keuning

Onverminderd #1 Flight & Glory
Onbereikbaar #2 Flight & Glory

ISBN 9789401909037
ISBN e-book 9789401909044
NUR 340

© 2017 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Beyond what is given* © 2015 Rebecca Yarros
Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Mo Literary Agency te Amsterdam, in samenwerking met Entangled Publishing, L.L.C.

Vertaling TOTA/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp Julie Bergen, Riverside Studio
Omslagfoto Shutterstock

www.zomerenkeuning.nl
www.rebeccayarros.com

Alle rechten voorbehouden

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

*Voor Brody, mijn wildeman.
Jij bent het glazuur op mijn cupcake en
mijn knuffel aan het eind van elke dag.
Onze kostbaarste schat uit Fort Rucker is niet
een stel zilveren wings van de luchtmacht,
maar dat ben jij: ons kleine grijsogige wonder.*

HOOFDSTUK 1

Sam

Wat waren ook alweer de regels als je tampons wilde opbergen in de badkamer van een man? En ook nog eens een keurig nette badkamer? Nou ja, die was nu voor de helft van mij, dus zo heel lang zou die vast niet zo netjes blijven.

Ik deed het deurtje van de kast een paar keer open en dicht, maar het roze doosje bleef hinderlijk uitsteken als... nou ja, als een maf fel-roze doosje. Misschien had ik ze in een ander doosje moeten doen? *Sta je nou serieus te bedenken hoe je tampons het best kunt opbergen?* Ik liet het deurtje dicht en stapte langzaam bij het kastje vandaan, alsof ik bewijsmateriaal had neergelegd of zoiets.

Mijn make-uptas stond aan de linkerkant van de wasbak, maar mijn lotions en de hele batterij verzorgingsproducten, die ik nodig had om mijn weerbarstige krullen in bedwang te houden in de vochtige lucht van het zuiden, namen meer ruimte in beslag dan me was toegekend, inclusief een pas geleegde la. Ja, alles in de badkamer schreeuwde nu zo ongeveer dat er een vrouw in huis was.

Nou, jammer dan. Ik woonde hier nu ook, met tampons en al... Al wel twaalf hele uren. Ik liep de gang door, trippelde op mijn tenen voorzichtig langs de deur van mijn nieuwe huisgenoot en kwam bij mijn eigen kamer daar recht tegenover. Dat ik nu om kwart voor zeven 's ochtends al op was, betekende nog niet dat hij ook op moest staan, en de eerste indruk die ik wilde maken was niet dat ik mensen ruw uit hun slaap haalde.

'Tijd om op te staan!' zong Ember toen ze met één hand achter haar rug mijn kamer binnen kwam vallen. Beste vriendin of niet, ze zag er veel te blij uit voor dit vroege uur, nog nagloeiend van de zon van Alabama en dingen die ze had uitgespookt met haar vriend Josh,

waar ik niets over wilde weten. De vriend met wie ik nu zo'n beetje samenwoonde, samen met zijn beste vriend, Jagger, en een andere jongen, wiens naam ik maar niet kon onthouden. Drie jongens. Eén meisje. Maar ik had wel voor hetere vuren gestaan. Ember keek om zich heen naar de half uitgekakte dozen. 'Wauw. Heb je eigenlijk wel een oog dichtgedaan?'

'Een paar uurtjes.' *Vrijwel niet.* 'Als je niet zachtjes doet, maak je die jongens nog wakker.'

'Alsjeblieft. Grayson is gisteravond op een gegeven moment thuisgekomen en een halfuur geleden zijn ze alle drie gaan hardlopen. Waarom denk je dat ik al zo op ben?' Haar glimlach gaf veel meer informatie dan ik hebben wilde.

Grayson. Zo heette hij, ja. 'Zijn ze al weg? Dan moeten ze wel halve ninja's zijn, want ik heb niets gehoord. En wat jullie tweeën betreft – gadver. Ik zweer het. Krankzinnig.' *En om jaloers van te worden.*

Daar moest ze om lachen, en toen overhandigde ze me de zak die ze achter haar rug had gehouden. 'Welkom in Alabama!'

'Jij woont in Tennessee.'

'Hé, als parttime-Alabamees... of hoe het ook mag heten... ben ik bevoegd om je welkom te heten. Pak nu je cadeautje maar uit.' Ze schudde met het zilverkleurige cadeautasje.

Ik pakte het aan, gooide het rode vloeipapier op een stapel lege dozen en hield een kastanjebruin T-shirt met V-hals omhoog met de tekst TROY op de borst. Er verscheen een glimlach op mijn gezicht. 'Perfect, prachtig!' Het was zo lang geleden dat ik ergens blij om was geweest dat ik die emotie bijna niet herkende.

'Nieuw begin. Nieuwe school. Nieuw shirt.' Ze grijnsde en sloeg haar armen om me heen. 'Ik weet dat je pas over een paar weken met de zomerlessen begint, maar dit leek een goede dag om het je te geven.'

Ik drukte haar even tegen me aan voordat ik haar weer losliet. 'Dank je wel. Echt, als jij niet had gezegd dat ik me moest inschrijven op Troy, en als Jagger me niet had aangeboden hier te komen wonen, en als Josh me niet had geholpen al die meubels in te pakken...'

'Daar zijn we voor. O, dat ik vergat ik bijna nog.' Ze haalde een vel papier uit de zak van haar pyjamabroek. 'Wifi-password. Ik weet dat je een Skype-afspraken hebt met je moeder. Ben je al toe aan koffie?'

‘Nou en of. Hoe kun je het vragen?’

‘Het is geen vraag,’ antwoordde ze, terwijl ze de gang al door liep.

Het appeltje weerkaatste in de spiegel van mijn kaptafel toen ik mijn laptop aanzette. Ik logde in op de wifi. ‘Flyboys. Natuurlijk,’ mompelde ik met een lach, en drie minuten te vroeg zette ik Skype aan.

Zij was ook al online.

De beltoon klonk en ik nam op, en een paar tellen later kwam mams gezicht in beeld. Ze zag er vermoeid uit toen ze haar camouflagejasje openritste en het over de rugleuning van haar stoel hing, zodat ze alleen nog een geelbruin T-shirt droeg.

‘Samantha, lieve schat. Hoe is het met je?’ vroeg ze met een fletse glimlach. Bij haar in Afghanistan hing niets aan de muur, behalve dan een ingelijste foto van mijn diploma-uitreiking op de middelbare school.

‘Goed, hoor.’ Ik zette mijn laptop tegen de spiegel op mijn kaptafel. ‘Ik ben halverwege met uitpakken. Hoe gaat het bij jou?’

‘Het was een lange dag hier, maar ik heb het gered. Wat heb je trouwens in vredesnaam aan?’

Ik keek omlaag en toen weer naar haar. ‘Eh... een pyjama?’ Ik had outfits waarbij vergeleken deze boxer en dit hemdje ronduit braaf zouden lijken.

‘Nu je bij mannen in huis woont kun je niet dat soort nachtkleding dragen. Koop maar eens een fatsoenlijke pyjama.’

‘Ik kan ook meteen overstappen op een dwangbuis of een kuisheidsgordel, mam.’

Ze schonk me de *blik*. ‘Niet zo bijdehand. Ik zeg alleen maar dat je beter wat minder bloot en wat meer gezond verstand kunt laten zien.’

‘Jawel, mevrouw,’ antwoordde ik op zangerige toon.

‘Samantha!’

Ik zuchtte. ‘Ik doe het vandaag wel, mam, maar die hele theorie van je is volkomen uit de tijd.’

‘Doe het nou maar, voor mijn gemoedsrust, oké? Ik ben er toch al niet zo blij mee dat je met jongens samenwoont, en dat je zo nodig helemaal in Alabama wilde gaan studeren.’

‘Nou, aan deze universiteit werd ik tenminste aangenomen, anders dan bij die andere twintig waarbij ik me had aangemeld.’ Mijn vingers

streedden over de zilveren letters op mijn nieuwe shirt.

‘En wiens schuld is dat?’ blafte ze.

Mijn ogen schoten naar de hare. ‘Denk je dat ik dat niet weet? Ik doe er alles aan om goed te maken wat er is gebeurd. Ik heb me op een échte universiteit ingeschreven, zoals jij wilde, ik woon op mezelf en ik ga vandaag een baantje zoeken. Aan wat er vorig jaar is gebeurd kan ik niets meer veranderen.’ *Als het kon, zou ik het doen.* Spijt was een misselijkmakende constante in mijn leven. ‘Als ik goede cijfers haal, kan ik misschien in het voorjaar wel terug naar Colorado.’ *Als ik ben nog onder ogen kan komen.*

Met een zucht sloeg ze haar handen voor haar gezicht. ‘Sorry. Ik vind het vreselijk dat je dit moet doormaken terwijl ik niet bij je kan zijn.’

‘Jij hoeft me niet te redden, mam. Ik wil alleen graag dat je me wat ademruimte geeft.’ Een heel klein beetje zou fijn zijn. Voor deze ene keer.

‘Misschien heb ik je van begin af aan wel juist te véél ademruimte gegeven.’ Ik hoorde dat er op haar deur werd geklopt. ‘Binnen!’ antwoordde ze, terwijl ze onmiddellijk rechtop schoot in haar stoel. Lang geleden had ik al geleerd dat ze in wezen twee vrouwen tegelijk was: mijn moeder en –

‘Kolonel Fitzgerald?’ Er verscheen een non-descript hoofd om het hoekje van de deur.

Yep, zij dus: kolonel Fitzgerald, het alter ego van mijn moeder.

‘Kapitein, ik ben in gesprek met mijn dochter. Kan dit wachten?’ Haar toon impliceerde van wel.

‘Nee, *ma’am*, het spijt me, maar dat kan niet.’

‘Dan kom ik er zo aan.’

Mijn schouders zakten een beetje.

Ze wendde zich met haar het-spijt-me-Sam-glimlach weer tot mij. ‘Samantha, het –’

‘Spijt je,’ maakte ik haar zin met een geforceerde glimlach voor haar af. ‘Ik weet het, mam. De plicht roept. Morgen zelfde tijd? Misschien wil je wel praten over de vakken die ik kan kiezen?’

‘Dat lijkt me een goed plan, lieverd. Ik ben heel trots op je dat je jezelf er weer bovenop helpt. Maar nu moet ik gaan.’

‘Dag!’ Ik zwaaide en drukte de rode knop in om ons gesprek te

beëindigen. Ik werd stapelgek van haar, maar we hadden altijd alleen maar elkaar gehad. Zij had het zichzelf niet makkelijk gemaakt door mij groot te brengen terwijl ze tegelijkertijd opklom in de militaire hiërarchie, maar altijd bleef ze een voorbeeld nemen aan Marcelite Harris, de eerste Afrikaans-Amerikaanse majoor-generaal. Ik had sterk het gevoel dat mijn moeder haar als eerste luitenant-generaal nog voorbij zou streven.

Zolang ik haar daarbij maar niet in de weg stond.

Mijn e-mail pingde en kwam met updates van de laatste vierentwintig uur dat ik offline was geweest. Ik keek alle reclamemails door, en ook een paar persoonlijke berichten, totdat ik er ineens een zag met als titel 'Hoe was je verhuizing' van Apoole@gmail.com. Nieuwsgierig klikte ik de mail aan, en mijn mond viel open.

MAAKT NIET UIT NAAR WELKE STAAT JE VERHUIST. EENS EEN HOER, ALTIJD EEN HOER.

Ik wiste de mail en klapte met bonzend hart de laptop dicht. Je zou toch denken dat ik het na de laatste negentien keer dat dit was gebeurd wel uit mijn hoofd zou laten om onbekende e-mails te openen. Ik had zelfs een nieuw mailadres aangemaakt, maar toen begon die mails daar ook te verschijnen.

Ik zette het van me af, of probeerde dat althans. Nieuwe ronde, nieuwe kansen. Nieuwe school. Zoals Ember had gezegd. Zou ze er nog steeds zo over denken als ze wist wat ik had gedaan? Ik had het niet eens aan mijn moeder verteld, maar had een vaag verhaal opgehangen over slechte cijfers en was verdergegaan. Sommige dingen waren te lelijk om ze aan het daglicht bloot te stellen.

De hardhouten vloer voelde koel onder mijn voeten toen ik de trap af liep naar de keuken. De ochtend zag er door de glazen schuifpui heen mooi en koel uit, maar ik was er al achter dat er in mei in zuidelijk Alabama weinig koelte te vinden was. Het was al heet, en het zou nog heter worden.

Nergens viel iets te bekennen van koffie of van Ember, maar er lag wel een briefje: *De koffie is kennelijk op bij de mannen. Ben even wat halen, zo terug. Hoop dat je een fijn gesprek had met je moeder.*

Prompt begon mijn hoofd te bonzen, alsof het wist dat ik het de

cafeïne onthield waar het zo aan verslaafd was. Ik wreef over mijn slapen en maakte langzaam de kastjes open om te kijken wat allemaal waar stond.

De kastjes zagen er al net zo netjes uit als de badkamer voordat ik hier was komen wonen; alles stond keurig op een rij. Ik kon me niet herinneren dat Josh en Jagger nou zulke netheidsfreaks waren. Ik opende het tweede bovenkastje vanaf de gootsteen gerekend en zag daar koffiebekers en twee planken hoger een doos koffiecups staan.

‘God zij geprezen,’ mompelde ik, terwijl ik op mijn tenen ging staan, maar toen kon ik nog steeds niet bij de onderkant van de plank. Shit, ik kon er niet bij. Ik sleepte een stoel over de tegelvloer en zette de rug schrap tegen de kastjes. Waarom moesten die ook helemaal doorlopen tot aan het plafond? Wie dachten ze dat het servies opruimde – Kobe Bryant soms?

Oké, zo hoog was dit niet. Ik kon het. Eerst met mijn ene knie en toen ook met de andere knielde ik neer op het granieten aanrechtblad; vervolgens bracht ik mijn hand omhoog, maar ik kreeg de koffie nog steeds niet te pakken. Ik haalde het afdruiptrek weg, waar een paar bekers op stonden te drogen, ging op het aanrecht staan en pakte de middenstijl van de kastjes zo stevig vast dat de randen van het hout afdrukken achterlieten op mijn huid.

Terwijl ik me met één hand op leven en dood vasthield aan het kastje, reikte ik met de andere omhoog, totdat ik de doos vasthad. ‘Hebbes!’ *Ha! Doe me dat maar eens na, Kobe.*

‘Wat ben jij in godsnaam aan het doen?’

Ik schrok op, maar verloor niet mijn evenwicht. *Brave meid.* ‘Ik pak de koffie, wat dacht je dan?’ Helemaal bezweet stond hij naast me, zijn forse blote armen over zijn nog forsere borstkas geslagen. Holy shit. Wat deed deze jongen voor de kost – koeien doormidden buigen voor zijn ontbijt en ze vervolgens naar binnen werken? Tegen de tijd dat ik met de nodige moeite mijn ogen van zijn scherp afgetekende glanzende spieren omhoog had gebracht naar zijn gezicht, voelde ik me wat licht in het hoofd. Misschien dat ademhalen dat had kunnen voorkomen.

Zijn vierkante kaak straalde evenveel kracht uit als de rest van zijn lichaam, en die lippen... Nou ja, als hij ze niet op elkaar had geknepen alsof hij iets zuurs proefde, weet ik zeker dat ik die ook prachtig had gevonden. Zijn neus was even recht als zijn houding stram was,

maar die ogen van hem... Hij had ze argwanend tot spleetjes geknepen, en met hun leigrijze kleur keken ze dwars door me heen. Ik had nog nooit eerder zulke ogen gezien – met die kleur, en zo hypnotiserend en ernstig.

Hij wapperde met zijn hand voor zijn gezicht en schudde zijn hoofd. Shit. Hij had iets gezegd terwijl ik hem aan stond te gapen. ‘Ik ram hem z’n hersens in, ik zweer het. Hoor eens, ik weet niet wie je bent, maar ik weet wél dat je hier niet hoort te zijn.’

‘Wat?’ Ik stapte achteruit, in de richting van het afdruipek.

‘Wie van de twee is het? Want ze hebben allebé een vriendin. Geweldige meiden, die al die shit die jij nu over ze uitstort niet verdienen, dus wie is het?’

De aderen in zijn hals tekenden zich af.

‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’ Sexy was hij zeker, maar misschien ook een tikje gestoord?

‘Jagger of Josh? Wie van de twee heeft jou mee naar huis genomen?’

Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Allebei, denk ik?’ Er was hier iets helemaal niet in de haak.

‘Je doet het met allebei?’ Zijn stem galmde tegen de tegels en weerkaatste door mijn hart.

Mijn hoofd schoot met een ruk naar achteren, alsof hij me had geslagen. ‘Hoe kom je daar nou bij?’ Ik drukte de koffie tegen mijn borst voor het geval het woord HOER over mijn tieten getatoeëerd stond of zoiets.

‘Om zeven uur ’s ochtends sta je zo goed als naakt in mijn keuken.’ *Mijn keuken*, die ogen... Dit moest Grayson zijn. Godallemachtig, kon Josh geen lélijke vrienden hebben? Mijn huid begon te tintelen op de plekken waar zijn blik over me heen dwaalde, maar toen kneep hij zijn ogen dicht en haalde diep adem. ‘Je had in elk geval wel wat kleren kunnen aantrekken. Er wonen hier mensen.’

Het bloed steeg me naar het gezicht. Godzijdank zag je het bij mij nooit zo goed dat ik bloosde. ‘Ja. Mensen zoals ik!’ Mijn borstkas verstrakte.

‘Wat –’

‘Waarom ga je er zomaar van uit dat ik het bed met ze deel? Omdat ik als meisje op zondagochtend in je keuken sta? Dan zal ik je eens iets

vertellen: jij mag jezelf dan nog zo sexy vinden...' Ik zwaaide met mijn vinger, liet ondertussen het kastje los en zette nog een stap bij hem vandaan. '... maar over mij heb je niet zomaar conclusies te trekken!'

'Hé, Grayson –' riep Jagger, en ik draaide me naar hem om toen hij de keuken in kwam.

Ik slaakte een kreet toen mijn voet weggleed in een plasje water en ik voorover schoot. Mijn knie kwam tegen het graniet aan, en uit mijn evenwicht gebracht viel ik van het aanrecht... regelrecht in Graysons armen. Hij ving me zonder dat er een klacht over zijn lippen kwam op en onderschepte me met zijn ene arm stevig onder mijn knieën en de andere achter mijn rug. We keken elkaar in de ogen, en iets in me veranderde van verhit en kwaad in verhit en... minder kwaad. *Nee. Waag het niet.*

Hij trok een donkere, volmaakt gevormde wenkbrauw op.

'Wat nou?' sputterde ik om mijn waardigheid te behouden. 'Ik ga echt geen dank je wel zeggen, als je daar soms op staat te wachten. Niet nadat je me net zo ongeveer voor hoer hebt uitgemaakt.'

'Dat heb ik helemaal niet gezegd!' Zijn mond viel open. Ja, ik had gelijk. Die lippen waren vol, zacht en veel te dicht bij de mijne.

Jagger lachte. 'Nou, ik ben blij dat jullie met elkaar kennismaken.'

'Waar heb je het over?' kaatste Grayson terug, met een stem die door mijn hele lichaam vibreerde.

'Hij wil graag weten wat ik in vredesnaam doe in jullie huis en met wie van jullie ik naar bed ga,' snauwde ik.

Jagger zette zijn tanden in een appel en slikte, waarna hij stompzinnig grijnsde. 'Naar bed gaat? Holy shit. Hou op, zeg. Grayson, mag ik je voorstellen aan Sam, onze nieuwe huisgenoot?'

Gelukkig mankeerde er niets aan mijn voeten, want Grayson liet me bijna vallen.

'Sam is een man,' zei hij langzaam.

'Dat ben ik heel zeker niet.' Met zijn handen op mijn heupen zette hij me neer, en vervolgens rende hij zowat om de ontbijttafel heen, alsof hij een stoel wilde pakken om me op afstand te houden.

'Blijkbaar,' antwoordde hij, met die zilveren ogen van hem zo groot alsof ik hem bang had gemaakt.

'Waarom kijk je daar zo van op?' Ik blies een verdwaalde haarlok uit mijn ogen. *O God.* Wat nou als hij me hier niet wilde hebben? Zou ik

dan van Jagger nog wel mogen blijven?

‘Je hebt helemaal nooit gezegd dat Sam een meisje was,’ zei hij verwijtend tegen Jagger.

Jagger kauwde nog een hap appel weg. ‘Gast, Sam is altijd al een meisje geweest. Je had gezegd dat je geen bezwaar had.’

Grayson haalde zijn telefoon tevoorschijn en begon te swipen. ‘Nee. Ik zal het even voorlezen: *Hé man, vind je het goed als ons maatje Sam de andere slaapkamer neemt? We zijn vrienden van vroeger uit Colorado, en Josh vindt het oké.*’

Ik liep met mijn zo felbegeerde koffiecups naar het apparaat. Als ik dit soort bullshit moest verdragen, had ik heel zeker koffie nodig. ‘Yep, ik ben Sam, voluit Samantha, alias het maatje uit Colorado.’

‘En je bent een meisje.’

Ik hield mijn hoofd schuin en zei met een zelfvoldane grijns: ‘Kennelijk.’

‘Je gaat niet met een van tweeën naar bed.’

‘Nee.’

‘En ik heb net...’ Hij kneep die verbazingwekkende ogen dicht en haalde diep adem voordat hij ze weer opendeed. ‘Samantha, het spijt me ontzettend wat ik net impliceerde.’

O, kijk nou, hij kan sorry zeg –

‘Maar als je wat kleren zou kunnen aantrekken, zou dat echt geweldig zijn.’

Zo héél relaxed was hij dus ook weer niet. Hij knikte, kneep die prachtige lippen op elkaar en maakte aanstalten om naar de voordeur te lopen, terwijl hij iets mompelde over de sportschool.

‘Waarom doet hij nou zo moeilijk?’

Jaggers grijns was nu niet meer alleen verbaasd, maar ronduit komisch. ‘Geen idee, maar ik heb hem nog nooit zo opgefokt meegeemaakt, en ik woon toch al bijna een jaar met hem samen. Er is nog een lange weg te gaan, Sam.’

‘Dat is geen compliment.’ Ik schepte suiker in mijn dampende koffie. ‘Ik moet echt honing gaan halen, en zeg alsjeblieft dat jullie koffiemelk in huis hebben.’

‘Ember is hier om het andere weekend,’ antwoordde hij, terwijl hij langs me heen naar de koelkast liep, waaruit hij een flesje Amaretto-koffiemelk voor me haalde.

‘Godzijdank.’

‘Zoet en blond,’ luidde zijn commentaar met een knipoog. ‘Precies zoals ik bij vrouwen graag zie. O, er is gisteren nog een brief voor je gekomen. Die heb ik op het tafeltje in de hal gelegd. Doe alsof je thuis bent, en welkom in Alabama, Sam.’

Hij klopte me op mijn rug en liet me alleen om mijn koffie op te drinken, terwijl ik naar de voordeur liep. En inderdaad lag er op het geboende hout een brief voor Samantha Fitzgerald van Troy University.

Ik hield mijn koffiekop in evenwicht terwijl ik de brief open probeerde te scheuren en foeterde toen ik daarbij de huid van mijn duim openhaalde. Ik stak hem in mijn mond en zette mijn kop neer om de brief vol verwachting met mijn vrije hand open te vouwen. Dit was mijn nieuwe begin. Hier was al mijn hoop op gevestigd.

‘Geachte juffrouw Fitzgerald,’ begon ik te lezen. Toen stopte ik.

Nee. Nee. Nee.

Hoe kon dat nou? Ze hadden me toch toegelaten? Ze hadden me een schone lei beloofd, gezegd dat mijn cijfers van het afgelopen semester er niet toe deden. Ze zouden me voorwaardelijk toelaten en me, als ik het er in dit eerste semester goed vanaf bracht, definitief aannemen.

‘Sam?’ vroeg Ember, die met twee koppen koffie in haar handen ineens voor mijn neus stond. Ik had haar niet eens horen aankomen. ‘Alles goed?’

Dat het mislukt was stak als de hel. O nee, dat was mijn duim. ‘Shit.’ Ik drukte op mijn huid om de snee van het papier te openen en moest bijna lachen toen ik zag dat mijn duim helemaal niet bloedde. Alles wat zo zeer deed zou je ten minste een zichtbare reden moeten geven voor zo veel pijn.

Een beetje zoals de afgelopen tweeënhalve jaar die ik op de universiteit had verkwanseld.

Mijn stem trilde niet en had ook geen bijzondere klank; hij klonk even verdoofd als ik me voelde. ‘Helaas moeten we u mededelen dat we u bij nadere bestudering van uw dossier niet tot Troy University kunnen toelaten.’

Maakt niet uit naar welke staat je verhuist. Eens een hoer, altijd een hoer.

HOOFDSTUK 2

Sam

‘Sam? Laat me eens binnen.’ Ember bonkte voor de honderdste keer op de deur.

‘Ga weg,’ antwoordde ik, met mijn hoofd tussen mijn knieën en mijn rug tegen mijn bed geleund. *Adem in. Adem uit. Dit gaat voorbij. Dat moet wel.*

‘Geen sprake van,’ riep ze door mijn slaapkamerdeur heen. ‘Laat me binnen.’

Haar binnenlaten? Om wat te zien? Het zootje dat ik van mijn leven had gemaakt? Alweer een afwijzing van een universiteit? Alweer een kans... vervlogen? God, wat nou als het mijn láátste kans was? Wat als het hierna ophield? Geen enkele universiteit zou me toelaten, niet als mijn studierapportage met die gigantische zwarte aantekening binnenkwam. Al die zo zorgvuldig opgezette plannen, al die dromen... weg. Alweer.

En misschien was dat ook wel mijn verdiende loon, gezien wat ik had gedaan.

Mijn maag verkrampde en mijn mond liep vol speeksel.

Ik sprong overeind, trok de deur open en stormde langs Ember heen naar de badkamer. De badmat vormde een zacht kussentje voor mijn knieën toen ik me net op tijd over de toiletpot boog om het beetje koffie dat ik naar binnen had weten te krijgen weer uit te brengen.

Ember streek een lok haar uit mijn gezicht terwijl ik kokhalsde zonder dat er nog iets naar boven kwam, maar de pijn die dat deed was nog niets vergeleken bij die van mijn aan flarden gescheurde hart.

‘Hier,’ fluisterde ze terwijl ze me een bekertje water gaf en ik de wc doortrok.

Ik spoelde mijn mond en spugde het water uit, mijn ogen op de beker gericht.

‘Ben je hierdoor zo veel afgevallen?’ vroeg ze toen we op de badkamervloer gingen zitten, met onze rug tegen het bad.

‘Ik heb niet –’ Met een dreigende blik legde ze me het zwijgen op. ‘Het is de laatste tijd niet makkelijk geweest,’ besloot ik.

‘Je bent al vanaf ons dertiende mijn beste vriendin, Sam. Ik wil je helpen.’ Ze zocht mijn hand en gaf een kneepje in mijn vingers.

De ironie was bijna vermakelijk. Ik had zelfs mijn beste vriendin niets verteld, en toch zat ze hier ontzettend haar best te doen om me te helpen. Maar als ze het zou weten? Nee. Ember zou het nooit begrijpen. Zij had elk miniem detail in haar leven heel precies gepland en had elke situatie waarin ze terechtkwam in de hand. Ember was wat je noemt een fixer.

Ik daarentegen was iemand die dingen kapotmaakte – in meer dan één opzicht.

Ik legde nog een steen op de muur die ik tussen ons had opgetrokken en forceerde een glimlach. ‘Je kunt niets doen, Ember, echt niet. Ik moet me hier zelf doorheen slaan.’

‘Wat ga je nu doen? Wil je terug naar Nashville? Je kunt wel bij mij blijven tot je moeder terugkomt.’

Godskolere, wat moest ik tegen mijn moeder zeggen? Mijn maag draaide zich om en ik ademde me door mijn kotsneigingen heen, terwijl ik mijn lichaam eraan herinnerde dat ik net al alles eruit had gegooid, alsjeblieft dank je wel.

Ze zou me een preek geven. Ze zou een oordeel over me vellen. Ze zou teleurgesteld zijn. En als ze echt wist hoe het zat? Dan zou ze zeggen: ‘Zei ik het niet?’ En dan zou ze daar nog gelijk in hebben ook.

Schijt eraan.

‘Nee. Ik blijf,’ zei ik, overtuigder dan ik me werkelijk voelde. ‘Ik blijf hier.’ *Probeer je nu Ember te overtuigen of jezelf?*

‘Oké...’ Ze hield haar hoofd schuin naar één kant.

‘Ik zoek een baantje, werk de hele zomer en blijf me aanmelden op andere scholen.’ *En steeds afwijzingsbrieven ontvangen.*

‘Oké.’

‘Ik kan hier op tig plekken een baantje zoeken, en misschien dat ik, als ik van mijn werk goede referenties krijg, meer kans maak om op

een goede school weer te worden aangenomen.’ Hoe langer ik aan het woord was, hoe sneller de woorden naar buiten tuimelden, alsof mijn hersens aan het braken waren geslagen omdat mijn maag dat niet meer kon.

‘Oké.’ Ze knikte langzaam.

‘Goed. Dat klinkt als een plan. Werk. Me aanmelden op scholen. Aangenomen worden. Mijn leven terugkrijgen.’

‘Oké...’

‘Hou eens op met dat ge-oké!’ beet ik haar toe. ‘Het is níet oké. Het is dikke shit, maar het is het beste wat ik kan doen, en je kunt nou niet bepaald zeggen dat het mijn eigen schuld niet is, toch?’ Hier blijven? Was ik gek geworden? *Je gaat niet met je staart tussen je benen terug naar mammié.*

Ember slaakte een zucht. ‘Er worden wel vaker mensen weggest -’ Haar ogen werden groot. ‘Shit. Ik bedoel, mensen gaan wel vaker van de universiteit af. Dat is niet het einde van de wereld.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Weggestuurd. Je mag het best zeggen. Ik ben weggestuurd van de universiteit. Iet wiet waait weg – tweeënhal jaar van mijn leven door de plee gespoeld.’ Mijn hoofd viel achterover tegen het glas van de doucheschuifdeur.

De stilte strekte zich tussen ons uit, een heel stuk oncomfortabeler dan de tegelvloer, waar ik een houten kont van kreeg.

‘Je kunt het me best vertellen, Sam. Het is niet goed voor je om het voor je te houden.’

Het laatste touwtje dat me nog verbond met mijn beleefdheid, met mijn redelijkheid, knapte. ‘Nee, dat kan ik niet. Omdat jij er niet bij was. Jij ging weg. Je was mijn beste vriendin en je ging naar Boulder voor Riley, en je vertrok. En dat was oké, want ik was blij voor je en ik wilde in de Springs blijven. Maar toen belde je nooit meer terug, en ik weet dat je het niet expres deed, maar je... kreeg het druk. Ga me nou niet vertellen dat jij geen afstand voelde.’

Ze keek omlaag naar haar handen. ‘Het spijt me ontzettend. Ik kreeg in Boulder mijn handen vol. Ik wilde echt niet dat wij uit elkaar zouden groeien. Het ging gewoon vanzelf.’

‘Weet ik. Zo gaat het vaak met middelbareschoolvrienden, maar ik had alleen niet gedacht dat het óns zou overkomen. En toen overleed je vader ook nog eens...’ Mijn woorden bleven in de lucht hangen.

‘En toen nam jij me onder je hoede en zette me zonder vragen te stellen weer op de rails.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Dat bedoelde ik niet... nee. Jij bent mijn beste vriendin en komt het dichtst in de buurt van een zus. Verdomme, je wás mijn zus dat jaar toen ik bij je woonde tijdens mams laatste detachering. Natuurlijk was ik er voor je toen jouw wereld instortte. Ik was niet van plan je dat allemaal alleen te laten doormaken. Wanneer jij er bent, slaan we die periode dat we geen contact hadden gewoon over en kunnen we gewoon weer onszelf zijn, maar je ging wéér weg. Je ging naar Vanderbilt, en ik ben heel trots op je, maar jij was er niet bij, je hebt niet gezien...’ Ik haalde diep adem. ‘Er zijn dingen gebeurd. Ik heb foute dingen gedaan.’ Mijn keel werd dichtgeknepen. ‘Ik heb stomme keuzes gemaakt, en dit is allemaal mijn eigen schuld.’

‘Wil je erover praten?’ Ze reikte me de olijftak aan.

‘Ik neem liever een douche.’ Ik schonk haar een snelle nepglimlach en brandde die olijfboom tot de grond toe af. ‘Een vrouw moet er ten slotte op haar best uitzien als ze een baantje wil scoren, toch?’

Ze stond op en sloeg haar blik neer. ‘Absoluut. Ik kijk online wel even wie er iemand nodig heeft.’

Ember de fixer. ‘Nee, meisje. Zo krijg je Josh nooit te zien. Ga maar wat leuks doen met hem. Ik kom zo.’

‘Weet je het zeker?’

‘Heel zeker.’

Ze gaf een kneepje in mijn hand en liet me alleen om te douchen. Ik hield mijn tranen in, totdat ik in mijn blootje onder de gloeiendhete stralen stond. Toen liet ik ze de vrije loop, terwijl mijn lichaam schokte van de snikken en het water mijn huid bijna verbrandde.

Het maakte niet uit hoelang ik boende, het lukte me toch niet om hem van me af te poetsen of uit mijn leven te krijgen.

Ik nam de tijd om de hele klotesituatie goed tot me door te laten dringen en te proberen vrede te hebben met wat ik was kwijtgeraakt. ‘Verandering is het enige wat altijd hetzelfde blijft,’ zei mam altijd, en meestal zei ze erachteraan: ‘Verwelkom wat je niet bevalt. Er is werk aan de winkel.’

Maar misschien kon dat werk morgen ook nog wel beginnen, want vandaag wilde ik alleen maar vergeten.

ONVERWACHT

Samantha wil wanhopig graag een nieuwe start maken nadat ze van de universiteit is gestuurd. Niet voor niets is ze duizenden kilometers verderop gaan wonen. Ze had alleen niet verwacht dat haar nieuwe huisgenoot Grayson zo aantrekkelijk zou zijn...

De aantrekkingskracht tussen Samantha en Grayson is onmogelijk te negeren en langzaam ontstaat een hechte band. Maar net als Samantha worstelt ook Grayson met zijn verleden. Ze ontdekt dat een andere vrouw jaren geleden beslag heeft gelegd op zijn hart. Is er nog wel ruimte voor haar?

De romans van **Rebecca Yarros** zijn hartverwarmend, meeslepend en sexy. **Onverwacht** is het zelfstandig te lezen derde deel in haar Flight & Glory-serie. Eerder schreef ze *Onverminderd* en *Onbereikbaar*.

Z&K

ISBN 978 94 0190 903 7 NUR 340

9 789401 909037

www.zomerenkeuning.nl